

Õhtuks päikese loojaminikul jõudsin Wasseri linna mõisa kõrtsi, kus õemajale lubasin jääda. Et kül aegsasti magama minna tahtsin, siiski ei saanud ma ni wara ennast mahahelata. Öhtus et Scanipääwa õhtu käes oli ja wana linna kantsu peal tõrwawaedid põlema panti, mis palju inimest ja ka mind waatama kutsus. Tuli oli kena näha ja koledate paistid wanatud tornid ja müürid. Prugin, mürin, rahwa hisa, kära, inimeste sinna-tänna jooksmine: kõik tuletõsid mulle endise linna lugu meelde. Wasseriin ei ole mite, mis tema nimi kiidab. Kuusjada aastat wana seisib ta kolm- sada aastat Tartu piiskopide walitsuse al. kelle päris ta oli, kui Wenelased kuus nadalat otsani teda suure wäega ümberpiirades oma kätte said. Wenelaste käest wõisid teda Pohlakad nende käest Rootslased ja wiimaste tuli ta jalle 150 aasta eest Wenelaste kätte, kelle pärisets ta on jäänud.

Mõnda on kõik aegline. Esimesed kindla linnade ehitajad arwasid neid oma järelkäidawal igaweseks

aeaks pakuurgadeks olema; aga nende kui mõne teise wõitja rahwa wägi ja wõim läks nurja.

Juba olid Jaani tuled ära kustumas ja foit wäljas, kui pidust lahkusin. Teise päewa keshomimikul jätsin Wasseriina Jumalaga ja tükkise aea pärast olin juba üle piiri Wenemaal. Aga kuidas seal sõit edasiläks ja mis ma seal näha ja kuulda sain, jäägu seks kõrraks jutustamata.

* * *